

[Glønsgård]

naturligt at få at vide til hvad. Ja, bl.a. til at journalisere arkivet efter socialdemokratiets tidligere formand, nu afdøde Jens Otto Krag.

Hvis det er således, at man mener, at det har noget formål med statsmidler, med skatteydermidler, at betale til en arkivering af socialdemokratiets partipapirer, så må det også være naturligt, at man begynder at give tilskud til andre partier.

Nu har vi af naturlige årsager ikke nogen afdød partileder i mit parti, men jeg vil sige til kulturministeren, at hvis man virkelig vil bevare noget for historien, så skulle man faktisk gå i gang med at samle fremskridtspartiets papirer ind, for det vil blive noget, som historikerne tager fat på i fremtiden. Men jeg er da sikker på, at både venstre og de konservative og måske også de radikale har enkelte personer, hvis breve de gerne så arkiveret og journaliseret. Kulturaktivitet måske, men i hvert tilfælde en aktivitet, som jeg ikke kan anbefale at skatteydernes midler skal gå til.

Men ak, sådan gik det jo ikke. Venstre stemte naturligvis – det hænger sammen med regeringsaftalen – for en sådan aktivitet, for en sådan udvidelse af det socialdemokratiske partiapparat. Jeg finder det helt urimeligt og uanstændigt. Hvis man i stedet for at gå denne tvangsstyrede tilskudsvej overlod til den enkelte borger frit at vælge, hvilke aktiviteter den enkelte ønskede, så var der tale om kultur. Så er det ikke sikkert, Klaus Rifbjerg fik så mange penge. Så er det ikke sikkert, Heerup fik så mange penge. Men det kan godt ske, at fru Nielsen i Nr. Åby så fik solgt et billede ekstra.

Det er også kultur, set med vore øjne, men det er kultur under frihed, og jeg forstår, at det er det, hverken kulturministeren eller socialdemokratiets ordfører, hr. Lasse Budtz, ønsker, og det hænger naturligvis sammen med, at så kan hr. Lasse Budtz ikke stille sig på talerstolen her og sige: vi ønsker simpelt hen at give befolkningen mulighed for at møde kulturen. Hr. Lasse Budtz er jo ikke nogen ophøjet person i dette land. Han er valgt af nogle mennesker. Måske ikke alle kan forstå det, men det er han altså, valgt af nogle mennesker til at varetage lovgivningen. Hr. Lasse Budtz skal ikke stille sig op og sige: så kan vi tilbyde befolkningen. Befolkningen bør være så voksen – og jeg tror på, den er det – at den selv kan vurdere uden at

have hr. Lasse Budtz' og kulturministerens lærerstok for øje.

Mette Madsen (V):

Jeg ved ikke, hvem der opfandt ordet kulturpause. Det dukkede op i medierne og den politiske debat kort efter SV-regeringens tiltræden, for kunne man ikke sige andet uventligt og negativt om denne regering, så kunne man jo bare udslynge, at nu kom der nok en kulturpause.

Dette postulat blev klart afvist på venstres landsmøde, det blev afvist af statsministeren i åbningstalen til folketinget ved dette folketingsårs begyndelse, og i løbet af folketingsåret er der gennem lovforslag og aktstykker fra regeringen søgt mulighed for, at man på de forskellige kulturområder kunne fortsætte det arbejde, som man ud fra den eksisterende lovgivning var i gang med.

Skønt den tidligere regering gennem de senere år havde fundet det nødvendigt at skære ned eller nulstille på kulturbevillinger som på andre bevillingsområder, lykkedes det i folketingsåret 1978–79 dels at friholde flere kulturområder for yderligere nedskæringer, dels at skaffe ekstra bevillinger til de tørreste pletter. Dette har kulturministeren jo netop udførligt gjort rede for.

Venstre er enig med kulturministeren i, at når landet står i en alvorlig økonomisk situation, er det nødvendigt at vise tilbageholdenhed, og i, at mange planer og reformer ikke lader sig gennemføre så hurtigt og så stort, som mange kunne ønske. Kulturområdet må dele kår med de øvrige samfundsområder, hvor vi er tvunget til at sætte stigningstakten ned, men det ville være forkert og ulykkeligt, hvis vi, som fremskridtspartiet ønsker det, skulle nedskære eller allerhelst stoppe enhver bevilling til kulturformål.

Kultur er ikke luksus, der kan undværes, som f. eks. flødekager og marcipanbrød. Ordene »Ei blot til Lyst« er særdeles sande ord, som ingen da heller i de 200 år, de har stået over Det kgl. Teaters proscenium, har ønsket at ændre.

Det, man giver mennesker i teatre, i biografier, på biblioteker, på museer, er jo ikke kun underholdning. Det er også udvikling, det er udvidelse af viden og horisont, det er berigelse, det er glæde, det er rekreation, og det er hvile for sindet.